

TOIMITTANUT SAMI LOTILA

IMMMU

POKEVUODET

BAZAR

TOIMITTANUT SAMI LOTILA

IMMILU

POKEVUODET

BAZAR

Bazar Kustannus

© Mika Ilmén ja Bazar Kustannus 2022

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-376-656-3

Taitto Jukka Iivarinen / Vitale Taittopalvelu

Painettu EU:ssa

SISÄLLYS

Alkusanat	7
OSA 1 Elukka.....	11
OSA 2 Hiekkalaatikko.....	79
OSA 3 Puuterinenä.....	135
OSA 4 Kehäraakki	169
Lopuksi	229

ALKUSANAT

Ponnistan Rajatorpan betonighetosta, eikä sen aikainen äidin-kielen opettajani varmaankaan tunnistanut mussa tulevaa menestyvää tietokirjailijaa. Opettajaparka on varmaan saanut sydärin saadessaan tietää, että mun edellinen kirjani ”Immu – vanki numero 1861” oli viime vuonna Suomen toiseksi myydyin tietokirja. Nyt sen myynti huitelee jo jossain sadan tonnin kantturoissa.

Yhteensä mun kahta edellistä muistelmakirjaa on myyty jo melkein 200 000 kappaletta. Se on ihan hullua; mä en voi uskoa sitä todeksi.

Tähän muistelmieni kolmanteen osaan mä olen kuitenkin säästänyt kaikki mehukkaimmat tarinani.

Tällä kertaa kerron portsarivuositani eli siitä, miten seisoin Helsingin ja alkuun Vantaankin baarien ja yökerhojen ovilla melkein 20 vuotta. Parhaiten mut muistetaan varmaan Baarikärpäsen ja Onnelan ja KY:n ovilta, sillä ne oli Helsingin sen ajan pintapaikkoja, joissa kävi illan aikana tuhansia ihmisiä. Me portsarit kannettiin ovilta rahaa kotiin muovikassikaupalla, mutta nähtiin myös kaikki yöelämän kääntöpuolet kuten huumeet, tappelut ja jengiväkivalta, ja seksuaalinen hyväksikäyttö.

Mä sain itsekin pokevuosieni aikana nyrkistä ja pullosta ja milloin mistäkin niin monta kertaa, etten mä edes osaa laskea niin moneen.

Olen aika kova suustani, mutta portsarin duuni sopi mulle hyvin senkin puolesta, että siinä sivussa mun oli hyvä pyörittää mun toista ansiotyötä, huumekauppaa. Päivät mulla oli aikaa treenata lukkopainia ja muita kamppailulajeja, joissa pääsinkin aika pitkälle.

Poken hommat mä lopetin sitten siihen, kun mut pantiin Sörkkään istumaan kymmenen vuoden huumeakkua. Jälkeen päin ajatellen se teki mulle vaan hyvää. En ole kaipaillut pokevuosiani, vaikka kunnioitankin niitä jannuja, jotka ovat pysyneet alalla pitkään. Se on kovaa työtä, ehkä kovinta kaikista.

Nyt näitä juttuja tähän kirjaan muistelllessani mulla nousi monta kertaa kylmä hiki pintaan: Ei vittu, tapahtuiko Hel-singin yössä todella tollaisia juttuja, ja teinkö mä itse todella noin? En meinannut uskoa omia muistojani.

Mahdollista on sekin, että joku toinen muistaa näitä samoja juttuja vähän eri tavalla, mutta se heille suotakoon.

Nykyään mä elän rauhallista perheenisän elämää. Absolutisti olen ollut jo monta vuotta. Elämäni on aika erilaista verrattuna siihen, kun mä patsastelin yön sankarina tai odotin maahan suurta huume-erää tai piilottelin rynkkyjä ja kranaatteja tai hakkasin tohjoksi jotain velka-apinaa.

Välillä sitä tulee romantisoitua menneitä vuosiaan ja tunnen itseni vässykäksi, mutta sitten kun analysoin elämäni niin mä tajuan, että kyllä mulla on nyt kaikki paljon paremmin. Olen onnellinen.

Jos kaipaen elämäni säpinää, niin ajelen kaupungilla ja pysähdyn Fazer-kahvilassa ostamassa tummaa kahvia ja

palan sacherkakkua. Se riittää. En kaipaa öitä tuhannen euron hotellisviitissä, kalliita kelloja ja timantteja, laumaa baarivosuja kannoillani tai pilliä nenässäni.

Vaikka tämä kirja saattaa olla muistelmieni tällä erää viimeinen osa, en silti aio lopettaa kirjoittamista. Mut löytää myös sosiaalisesta mediasta, ja mahdolliselta näyttää sekin, että mun lärvi alkaa näkyä tv-ruudussa.

Olen tosi kiitollinen teille kaikille mun lukijoille ja kuuntelijoille, että te olette antaneet mulle mahdollisuuden mun uuteen työhön ja elämäntapaan. Ilman teitä en olisi onnistunut. Tämä kirja on teille.

Mika ”Immu” Ilmén, Helsingissä elokuussa 2022

OSA 1

ELUKKA

MARTSARISTA SÖRKKÄÄN

Mun pokeduunit alkoi heittovuoroilla, eli mä tuurailin kun joku vakiportsari oli dokaamassa. Aloitin kaiken maailman räkälöistä, joita oli Kivenlahdessa ja Martsarin ostarilla ja Roihuvuoressa ja sen sellaisissa paikoissa.

Mä olin heti koukussa niihin duuneihin, koska esimerkiksi Martinlaakson Moukarissa mä tienasin yhdestä päivävuorosta tuhat markkaa. Se oli Pete Lönnqvistin ovi, ja mä tuurasin sitä. Vakiportsarit tuli duuniin vasta iltaan, ja ne teki sen ison rahan, mutta se mun saama tonnikin oli siihen aikaan ihan järjetön fyrkka.

Niitten tuurausvuorojen jälkeen mä sain sitten lopulta vakkarimestan, Mexital-nimisen paikan Mannerheimintiellä. Se on nykyään Iguana. Silloin me perustettiin Suomen eka portsarifirma, Ukemix, joka mun aikana työllisti yli viisisataa portsaria. Se on vieläkin olemassa, vaikka mä en siinä enää ole mukana.

Nykyään Ukemix on aika iso turvallisuusalan yritys, ja se hoitaa edelleen HOK-Elannon ravintoloita. Nyt se on ihan kunniallinen firma, toisin kuin mun aikani.

Mun oma kulta-aikani pokena oli silloin kun mä hoidin yökerhokeisari Zeduli De Lucan mesteja eli Baarikärpystä, joka oli mulla kuusitoista vuotta, ja Kaivohuonetta ja KY:tä ja Onnelaa... Ne oli mulle ihan törkeen hyviä rahasampoja.

Mun tarina portsarina loppui sitten siihen, kun mä tulin pidätyksestä ja olisin mennyt takaisin Baarikärpäsen ovelle. Poliisille se ei sopinut, ja ne sanoikin, että ne vie Baarikärpäseltä anniskeluluvat, jos Immu tulee vielä ovelle.

”Sen jälkeen siellä myydään enää sitte limonadia”, poliisit ilkkuivat ravintolapäällikkö Mira Ritasmäelle.

Mira sitten soitti mulle.

”Immu, sori, mutta me ei voida mitenkään pitää sua enää ovelle kun pollarit uhkaa viedä meiltä anniskeluluvat.”

Mä olin että ahah.

Mä menin sitten vielä vähäksi Motelletiin, Uudenmaan-kadun kulmaan. Se oli ihan hyvä mesta, mutta se ei ollut mun oma vaan kaverin ovi. Sitten sekin homma päättyi mun huumetuomioon. Siitä mä olen kertonut mun muistelmien ykkös- ja kakkososassa. Mä lensin Sörkkään istumaan pitkää kakkua huumekaupan rahoittamisesta.

COOLIT IDIOOTIT

Teininä mä en tehnyt paljon muuta kuin notkuin kuntosaleilla nostamassa rautaa. Saleilla pyöri mua vanhempia jätkiä, ja ne oli ihan hirveen kokoisia testosikoja. Ne oli kaikki portsareita.

Musta ne oli ihan vitun mageen näköisiä äijiä. Niillä oli kaikilla salihousut jalassa ja vyölaikut vyöllä ja joku vitun World muscle -paita päällä, ja tietenkin jenkkiisiliksi leikattu fleda.

Biilitkin niillä kaikilla oli vimpan päälle, tosi mageita ja kalliita.

Näin yli viisikymppisenä kun mä nyt mietin, niin totta kai ne näytti ihan idiooteilta. Ne näytti joltain B-luokan mafiosoilta jostain C-luokan filkasta. Mutta silloin ne näytti musta ihan saatanan cooleilta jätkiltä.

Ne äijät kolisteli salilla yli kahden sadan kilon rautoja. Niillä oli aikaa treenata kun niillä oli niin paljon vapaa-aikaa. Kaikki päivät niillä oli vapaana. Mä halusin ilman muuta olla samanlainen, ja settiin kuului tietysti se, että hormoneita rouskutettiin ja piikitettiin aika estoitta. Ei sitä muuten niin isoksi kasva, vaikka söisi tiiliskiviä aamupalaksi.

Oli tavallista, että salin pukkarissa kundit kiskaisi mene-mään koko levyn nollavitosia ryssänappeja kerralla, ja sen päälle huitaistiin naamaan kyytipojaksi proteiinipaukku. Se oli niin järkyttävää ryynnittämistä että kumma kun niitten sydän ei pysähtynyt siihen paikkaan.

Hullu-Kalle tökki sustaa, siis legendaarista Sustanol-testosteronia, niin ettei se edes vaivautunut ottamaan farkkuja jalasta. Se vaan työnsi salin pukkarissa farkun läpi neulan reiteensä ja jatkoi päiväänsä muina miehinä.

Sellaisessa ympäristössä mä siis kasvoin ja imin vaikutteita. Ne jätkät oli elukoita, ja niin olin kohta minäkin.

JURRISSA AAMUSTA ILTAAN

Mä olin päässyt just armeijasta ja palasin duuniini Helsinki Medialle. Se valmisti naistenlehtiä kuten Me Naisia ja Gloriaa ja sen sellaisia. Se oli Helsingin Sanomien omistama firma, Aatos Erkon firma.

Se oli vielä sellaista aikakautta, että duunarit teki kaikki hommansa jurrissa. Ne vanhat äijät oli aamusta iltaan aivan tuitarissa. Painokoneet pestiin siihen aikaan sprillä, eli painokoneen kyljestä sai spritä samalla lailla kuin miten nykyään tankataan auto, semmoisella korkeapaineletkulla. Ei tarvinnut muuta kuin painaa pistoolista, niin viinaa tuli mukiin ääriä myöten, ja se muki tyhjennettiin omaan lärviin.

Talon johto yritti sitten suitsia sitä jatkuvaa dokaamista sillä tavalla, että sprii vaihdettiin kevytbensaan. Noh, sittenhän sitä ainetta vasta rupesikin kulumaan, kun ukot alkoivat tankkailla sitä kevytbensaa jerrykannuihin ja sitä kautta oman autonsa tankkiin. Ne ajeli himaan ja takaisin sillä mönjällä, ja sitä ainetta paloi luonnollisesti aivan saatanasti.

Lopulta talon johto vaihtoi sen puhdistusaineen liuottimeksi, mikä ei kelvannut enää dokaamiseen eikä myöskään auton polttoaineeksi. Mutta ei se menoa siinä duunipaikassa haitannut. Sen jälkeen mä jouduin nuorena poikana tosi usein kuskiksi kun me haettiin viinakaupasta tarvittavat viinat, että ne äijät oli niin sanotusti työkunnossa.

Kirkasta kannettiin työvuoroon joka päivä laatikkotolkulla. Ne ukot oli kuin jotain sieniä, mitkä imee sisäänsä kaiken. Ne oli kännissä aamusta iltaan.

Nämä jutut voi kuulostaa tänä päivänä vähän eriskummalliselta. Nykyään duuneissa ohjattaisiin hoitoon jo ensimmäisistä

känneistä, mutta siihen aikaan ne kundit ei olisi pystyneet mihinkään töihin ilman muutamaa kossupaukkua.

Mua vitutti ihan kaameesti olla töissä siellä painossa. Siellä oli helvetin kova meteli ja ne koneet oli aina tosi pas-kaisia, milloin missäkin väriaineessa. Niitä piti koko ajan puhdistaa, ja siinä oli ne jurriset vanhat äijät koko ajan selos-tamassa mulle vieressä, että miten elämää pitää elää.

”Kuule Immu sun pitää tehdä sitä ja tätä...” ne äijät soper-si mulle istuallaan kun seisaallaan ne ei pysyneet.

Mua vitutti ne ukot ihan sairaasti. Mun teki mieli vetää turpaan niitä kaikkia. Se duuni ei vittu todellakaan ollut luotu mua varten. Näin jälkeenpäin ajateltuna mä olisin mieluum-min Sörkässä lusimassa kuin duunissa painotalossa. Mä huo-masin, että mä haluan elämältä jotain muuta.

Siellä painossa kävi muutama aika paha onnettomuus-kin, kun ne jurriapinat hääräsi pelti kiinni sen painokoneen kimpussa. Yksi sellanen kävi, kun kaveri pesi painokonetta vähintään kolmen promillen lärvissä samalla kun se kone oli täydessä vauhdissa. Koneessa painotelat, eli semmoiset isot pyöreät kumipintaiset sylinterit, pyörii toisiaan vasten hirvit-tävää nopeutta ja paperi menee siellä välissä ja siihen paine-taan sitä kuvaa. Tämmöistä myllyä kun menee umpijurrissa pesemään, niin hupskeikkaa pesijän kädet onkin äkkiä sylin-terin välissä ja se raapii käsistä kaikki nahat irti. Se ei näyttä-nyt kyllä kauniilta, kun kundin kädestä oli kuoriutunut lihat ja se oli itse kiinni siinä helvetin painokoneessa.

Ihan ekaksi se kätensä telonut pyysi kavereiltaan tieten-kin viinaa ja röökin. Hänelle sytytettiin se rööki, ja hän oli siinä ihan tyytyväisenä, odotteli rauhallisena palomiesten tuloa, jotka lopulta tuli ja irrotti hänet jollain hydraulikka-

vehkeillä. Niillä vehkeillä palomiehet pystyi irrottamaan painosylinterit toisistaan, ja ukko saatiin sieltä pois.

Siihen tuli hätiin sitten tietenkin myös meidän työnohjaaja, joka oli ihan yhtä sooseissa kuin kaikki muutkin ja joka oli enemmän huolissaan painokoneesta kuin miehestä.

”Irrottakaa varovasti se mies sieltä, että saatais tää painokone heti kondikseen”, hän ohjeisti palomiehiä.

Että sellaisessa työympäristössä mä nuorena poikana hommailin. Mun oli päästävä helvettiin sieltä, kun vielä ehdin.

HETI KOUKUSSA

Onneksi ne punttisaleilla tutuksi tulleet testosiati tarjosivat mulle niitä portsarin tuurausvuoroja, sillä mä en todellakaan tiennyt että mitä muuta mä olisin työkseni tehnyt. Mä tartuin tietysti innokkaana niihin työtarjouksiin.

Ei mulla ollut mitään tulevaisuudensuunnitelmia tai toiveammatteja. Ura mulla oli kyllä koko ajan mielessä niin kuin kaikilla muillakin nuorilla miehillä, mutta ei mikään ammattiura. Sitä mä kyllä kelailin, että olisi tosi mageeta päästä joskus lentämään, mutta tuskin musta mitään lentokapteenia olisi voinut tulla. Siihen hommaan pitäisi kai lukea pari kirjaakin.

Siihen aikaan yhdestä poken iltatyövuorosta tienasi jopa 1500 markkaa, mikä vastasi painotalofirman kahden viikon palkkaa. Se oli aivan älytön fyrkka ottaen huomioon työtuntien määrän. Mä olin heti koukussa siihen hommaan.

Mä ajattelin, että vittu tämän genren mä otan haltuun tavalla tai toisella. Ja niin mä sitten kyllä jossain vaiheessa

otinkin, ei siinä mitään, mutta alussa mä olin tosissaan vielä vaan muitten tuurailija.

Mä aloin tehdä niin, että joka perjantai ja lauantai mä olin painotalosta lomilla tai saikulla, että mä pääsin notkumaan ovelle portsariksi. Siis voi vittu mikä liero mä olen ollut. Siihen aikaan sairaslomaa sai duuneista aina kun vaan halusi: kun valitti ihan mitä vaan, niin lekuri löi heti kouraan pari kolme päivää saikkua edes kysymättä mitään. Sellaista kieroilua mä jatkoin pari kolme vuotta.

Ennen pitkää mä sitten sain siitä sanomista painotalossa, koska semmonen sluibailu ja laiskotteluhan on aivan anteeksi-antamatonta ja tuhmaa. Toki töitä sai tehdä edelleen umpijurrissa, eikä siitä tullut kenellekään ikinä mitään sanomista.

Mä saatoin kysyä pomolta että ”Saanko mä perjantain ja lauantain vapaaksi, kun olis vähä menoja?”

”Et saa, meillä on kiire päivä ja vajaamiehitys”, vastasi pomo.

”Okei”, mä vastasin ja otin saikkua ja menin pokeksi.

KOKO AJAN TESTOISSA

Mä olin treenaillut saleilla tosissani ihan teinivuosista lähtien, ja intin jälkeen mä olin aika riuskassa kunnossa. Penkki mulla oli jossain sadassaneljäskymppissä, eikä kukaan meinannut uskoa, että mä olen natikka.

Kaikki sanoi aina että ”Ei vittu Immu, sä kuurittelet sata-varmasti, et sä mikään natu oo vittu todellakaan.”

Mua vitutti se asia ja mä funtsin, että vittu tässähän on sitten ihan sama vaikka mä kuurittelisinkin, kun kukaan ei kuitenkaan usko, että mä oon natikka.

Ostinkin sitten Pikeltä, joka nykyään on jo vainaa, nollavitosia ryssänappeja, ja jumalauta kun ne oli tehokkaita. Mun tulokset lähtivät heti nousuun aivan helvetinmoista vauhtia. Seuraavalla kerralla mä pyysinkin Pikeltä sitten kokonaisen lätkäkassillisen niitä saatanan ryssänappeja.

Sama homma mulla kävi ampullien kanssa. Mä otin ensin jonkun ehkä kaksikymmentä ampullia, jotka ostin Paskapussi-Ekiltä, ja jumalauta kun sitä voimaa tuli niistä ihan järjettömästi.

Mun seuraava ostos Paskapussi-Ekiltä oli Sustanol Nile-merkkistä sustanolia, ja tämä niililäinen sustanol olikin sitten aikamoista tavaraa. Koko erän horputettuani mä olin jo siinä kunnossa, että mä otin penkistä sadallaysikympillä kakkosen ja sadallakasikympillä kutosen ja maasta nyppäsin kaksisataa ja kahdeksankymmentä kiloa. Vielä vähän aikaa sitten mä olin ollut hintelä jätkä, mutta nyt mä olinkin yhtäkkiä ihan sairaan vahva.

Mä aloin tietysti näyttää ihan samalta kuin mun esikuvat, eli mullakin oli jenkkisiili päässä ja vyölaukku vyöllä ja lököttävät salihousut jalassa ja mä pörräsin koko ajan ihan vitunmoisissa testoisissa. Mä tykitin tavaraa sisääni niin raivona, että musta tuntui kuin mä olisin muuttunut neulatyynyksi.

Se oli juurikin Paskapussi-Eki joka puhui mut sitten niihin ovihommiin, ja mun ensimmäinen tuurausvuoro oli just siellä Kivenlahdessa.

”Sit ku kundit kumminkin kysyy, nii sanot vaan että oot tehnyt näitä hommii ihan vitusti”, Eki ohjeisti mua ennen ensimmäistä vuoroa.

Ekin lisänimi ”paskapussi” tuli muuten siitä, että se oli ryynnittänyt ihan tolkuttomasti ja tuhonnut sillä sisäelimensä

tuusan nuuskaksi. Nyt sillä oli avanne, eli se siis kantoi paskapussia mukanaan.

Enhän mä ollut oikeesti tehnyt ainuttakaan pokevuoroa, vaan mä olin ihan poikanen vielä. Mä olin iso ja tiesin jotain kamppailulajeista, mutta mitään ihmistuntemusta, semmoista psykologista silmää, mulla ei ollut pätkäkään.

Ajattelin mennä sinne työvuoroon vähän aikaisemmin, siis ennen kuin vanhemmat portsarit tulee, että saisin vähän jotain kuvaa siitä, mitä siellä oikein tapahtuu. Kun mä astuin sinne kuppilaan, niin siellä ei ollutkaan muita kuin minä ja kahdeksan mannea, ja mua jännitti ihan vitusti. Ajattelin, että mitä helvettiä tästäkin nyt oikein tulee. Sain sitten päähäni, että tästä selvittäään huumorilla.

”Puntit ylös, niin katotaan onko Martineita”, karjaisin manneille, ja ihme kyllä ne nosti kaikki lahkeensa ylös ja repesi nauramaan. Siitä se työvuoro lähti sitten sujumaan.

Mä sain seisoskella ovella ensin pari tuntia ihan itsekseni ennen kuin vanhemmat portsarit tuli duuniin, ja kun ne lopulta tuli, niin ne katsoi sitä nuorta testosikaa eli mua siinä ihan ihmeissään.

”Mikäs vitun jätkä tää oikein on. Jos oot kerran duunissa niin haes poika meille kahvit”, ne käskytti mua oikein olan takaa.

No eihän siinä mitään, mä lähdin baaritiskille hakemaan herroille kahvit.

”Hei noi poket tarvii kahvit”, kerroin baarimikolle, ja hän nyökkäsi mulle vastaan: ”Okei, selvä juttu.”

Se otti pitkät lasit ja kaatoi ne ihan täyteen Koskenkorvaa ja sitten siihen päälle ehkä sentin tai kaksi kahvia. Semmoiset kahvit mä sitten kiikutin niille vanhoille portsareille, ja he

hörppäsivät ne naamoihinsa parilla huikalla ja aloittivat sit-
ten hommat.

Eivätpä siis portsarit olleet siihen aikaan sen kummoi-
sempia kuin ne painotalon hyypiötkään. Näin aikuisena mie-
henä, kun mä mietin jälkeinpäin niitä aikoja, niin ne kundit
oli jo ikääntyneitä. Ne oli silloin jo viisikymppisiä, ja mä us-
konkin, että niitä jännitti ne duunit. Portsarin hommat ei
sovi ikäihmisille, ja mä luulen, että niiden oli pakko ottaa
pikku rohkaisut ennen työvuoroa. Muuten olisi ollut itse-
varmuus poissa eikä homma olisi onnistunut.

Pullosta otettiin se, mikä puuttui selkärangasta.

HAULINAAMA OTTAA DRINKKIÄ

Kun mä olin sanonut niille manneille, että ”Puntit ylös, niin
katotaan onko Martineita”, niin seuraavaksi kävelikin ovesta
sisään sitten poliisi.

”Täällä jossain pyöri semmonen jätkä, mikä on ampunut
itteensä haulikolla naamatauluun, ja se todennäköisesti hau-
too itsemurhaa ja yrittää ottaa muita ihmisiä mukaansa”, se
poliisi kertoi mulle vakavana.

”Nyt pitää sun kuule olla todella, todella varovainen, jos
semmonen kundi tulee tähän sun ovelle hortoilemaan”, se
vielä lisäsi.

Sillä haulikkokundilla oli tullut riitaa ryyppykaverinsa
kanssa ja se oli ottanut haulikkonsa esiin. Kaveri oli lähtenyt
juoksemaan pakoon, ja kundi ampui sitä perään ja osui.
Maahan kaatuneella ukolla oli kuitenkin paksu nahkatakki,
ja ne haulit oli pienirakeisia, eli ne oli vaan jääneet kiinni

siihen nahkarotsiin. Kaveri oli lentänyt turvalleen ihan muuten vaan.

Haulikkomies kuitenkin luuli, että kaverinsa on kuollut, ja se hätäntyi ja päätti ampua itseään päähän. Senkin se teki huonolla menestyksellä eikä edes saanut itseltään henkeä pois. Siis voi vittu mikä tunari kyseessä! Siinä ryttäkässä lähti kaverilta kuitenkin nenä, toinen poskipää, iso pala otsasta ja toinen silmäkin helvettiin. Naamataulu on aika rajun näköinen, kun siitä on pyyhkäissyt haulisuihku läpi.

Poliisi lähti mun ovelta, kului vartti, ja eiköhän se juustoksi itsensä ampunut haulinaama tullut asiakkaaksi sinne mun raflaan.

Jumalauta se oli häijyn näköinen se sen lärvi, ihan kuin jostain kauhuelokuvasta. Siinä se otti tiskillä pari drinkkiä ihan rauhassa jollain ihme pillisysteemillä ja jatkoi sitten matkaansa. Olisiko mennyt sairaalaan paikattavaksi, en tiedä.

Sellaisia oli mun ensimetrit, kun mä aloittelin pokehommia.

IMMUN PORTSARIKOLLEGA JA LAPSUUDENYSTÄVÄ
HARRI HINTSA: "IMMU OLI SYNTYNYT PORTSARIKSI"

"Tutustuin Immuun jo Hämeenkylässä yläasteella, jossa olimme samalla luokalla. Meitä oli siellä paljon muitakin hulttioita. Koulumenestykseltään Immu oli keskikastia, eikä missään nimessä luokan huonoimpia. Vietimme paljon aikaa yhdessä koulun ulkopuolellakin ja usein olimme Immun vanhemmillä, jotka katselivat meidän perään ja ruokkivat meitä. Kävimme karatessa yhdessä

ja viikonloppuisin joimme yhdessä kaljaa metsässä. Myöhemmin treenasimme yhdessä brassi-jujutsua. Koulun jälkeen Immu meni amikseen ja minä lukioon, mutta ystävyyskaverimme ei loppunut siihen. Olimme samassa porukassa, joka kierteli autoilla haastamassa riitaa. Se oli sellaista lapsellista näyttämisenhalua. Immu harrasti myös bodausta ja oli kooltaan jo niin iso, ettei se meinannut mahtua Nissan Microssa edes takapenkille. Etupenkille Immu mahtui vielä huonommin, sillä hän peitti ruhollaan vaihdekepin. Portsarina Immu oli kova mutta reilu. Ovelta hän oli elementissään, kun sai heittää ihmisten kanssa läppää. Hän oli syntynyt siihen ammattiin, hän oli synnynnäinen portsari. Hän oli ovelta uskottava jo pelkästään ulkonäkönsä puolesta, mutta hänellä oli myös sujuva supliikki. Jos piti toimia, niin Immu toimi heti eikä jäänyt ihmettelemään. Hän saattoi raahata baarista pihalle pari kolmekin äijää kerralla, milloin pitkitäin ja milloin poikittain ja milloin vaakatasossa. Yleensä me muut portsarit vietiin poistettavat tyypit ulko-ovelle saakka ja Immu hoiteli heidät sitten jotenkin ulos asti. Narikkaan Immua ei kannattanut laittaa, sillä hän ei mahtunut sinne naulakoiden väleihin. Olin Immun kanssa samaan aikaan Baarikärpäsen ovelta, ja sitä ovea pyöritti ensin Immun oma firma. Kun Immulle alkoi kasaantua ongelmia niin se ehdotti, että firmaa alkaisinkin pyörittää minä, ja niin me sitten teimme. Immu ei halunnut, että me muut portsarit joutuisimme kärsimään hänen jutuistaan. Nykyään ovet ovat keskittyneet alan isoille toimijoille.”

”MÄ OLIN ISO JA VAHVA TESTOSIKA,
HÄRSKI KUIN VANHA SILLI, JA BOKRASIN
JA TREENAILIN PAINIA – MITÄ MUUTA
PORTSARILTA VOISI VAATIA?”

IMMU

Entisenä Cannonballin asekersanttina tunnetuksi tullut **Mika ”Immu” Ilmén** toimi ennen vuosiaan järjestäytyneessä rikollisuudessa toisenlaisessa ammattikunnassa: eteisvahtimestarina, joita tutummin myös portsareiksi tai pokeiksi kutsutaan.

Immu työskenteli ovimiesalalla yhteensä 18 vuotta. Hän aloitti työskentelyn pienten lähiöbaarien ovilla, mutta eteni pikkuhiljaa Helsingin keskustan tunnetuimpien illanviettopaikkojen portinvartijaksi. Portsarin työssä ei voinut välttyä yllättäviltä tilanteilta ja väkivallalta, mutta tulot olivat tuohon aikaan huippuluokkaa: tippien lisäksi monien portsareiden ansioita kerryttivät useaan kertaan myydyt liput ja huumekauppa.

Sami Lotilan toimittama *Immu – Pokevuodet* on jo tutuksi tullutta Immua: värikkään humoristista kerrontaa karusta elämästä maailmassa.

ISBN 978-952-376-656-3 | Kl 99.1

www.bazarkustannus.fi

Kannen suunnittelu Susanna Appel | Kannen kuva Ari Lahti

BAZAR